

11 poemes

miquel bezares

tria de poemes
Palma de Mallorca, 2000
©miquel bezares i Ed. Moll

Els nombres i les metamorfosis

Del meu son dòcil a la glòria de desitjar-te:
de la meva mort callada al teu esclat de sal
hi hagué un sol nombre: una lenta ferida
de la carn en la meva còrpora tancada. Del mar
al jaç, de les places argentades pels vels de dones
cansades al desert d'ossos i de murmuris solars,
una sola tempesta d'ullals, una sola derrota.
De la meva veu oscada al crit guerrer del nòmada,
de la llenya al foc, una sola flama, un sol cant.
Una sola paraula et portà un nou nombre, et robà
a la ignorància de la pell clara i rebentà
l'instant present a la memòria llatzerada.
Un sol bes m'acostà al teu tors canviant, enviada
de l'obscuritat, xifra inexistent, perquè
abans que fugissis pogués sentir en els meus dits
la rara metamorfosi de la closca apagada, el teu
ajupir-te en la pedra closa: la teva corrupció
de nombre i de cargol, d'amant i d'espiral; i entrar,
de bell nou, crivellant l'aigua oculta del desig
i del teu cos, en la glòria dòcil del meu son.

Afrodita oculta

Si la mà seguia amb la mirada d'aigua,
les ungles de vidre clavant-se al teu
dors de marbre, l'arena de la pell
devorada enfilant-se al teu coll las.
Si l'urpa desesperada veia només:
com no havia d'ignorar, sota les llàgrimes
tallants dels teus llavis, el pit obert,
i el teu cor esmolant la sal i esberlant
la pedra? Com havia de conèixer les venes
enceses dels teus ulls, si en pensar-les
els tancaves? Com podia ajupir-me,
si en tocar-te et giraves, i només
l'esquena m'oferies, de bell nou,
i un immens i abissal desig de set?

Iris desafia els déus

d'una escultura de Rodin

Mai més no seré la vostra missatgera.
Mirau-me dansar per darrer cop
sostinguda pel sol i per l'aigua,
retuda al difícil equilibri de les pluges:
mirau-me dansar per darrer cop,
perquè fugiré amb el vent cap a les terres
de llevant, i deixaré caure el meu cos
sobre el tronc incert de l'home nu
que em somia: la meva apagada flor
rebrà l'impacte de l'aire i de l'ull
mortals: de l'arrel i de la sang, principi
i final.

Mira el meu amor. Dansa, com ullprèn
el moviment de les nostres absències.
Besa, abraça i fes teva la por
d'oblidar el cel que de nit torna presó.

Mira la por. Oblida els ulls presos
pel moviment nocturn del meu amor,
i no vulguis mai besar l'alta nit,
que no hi ha certeses per a la dansa.

Recorda'm les nits enceses i breus,
les nits acompassades i salvatges,
les altes nits de mars apaivagats
i d'esperes càlides de la set.

Recorda la nit de les danses lentes
i els dies que un sol pas s'ha perllongat
-ferits de nit i de recerques, dies
de dansa i de mort- per poder reviure'l.

Cercava senyals. Si sobre la cendra
del nostre cos buit com un soc feixuc
queien els meus desigs, i en el teu lent
retret s'esvanien totes mes ràbies:

¿com no havia de cercar, en l'orba
mort dels nostres llavis, un sol batec
que em permetés, fremit per les rancors,
d'esmicolar els plants i omplir de sang l'arma?

Cercava senyals. Com el mariner
que cerca al mar un mar que el porti a terra,
i a terra cerca el mar per mai morir-hi,
així cercava l'ordre del teu cos.

Gràcies, amor, per un espantós
dia d'àngels emmascarats i d'albes
tenebroses, de fracassos inútils
que em fan morir sota el teu domini.

Gràcies, amor, per portar-me lluny,
tan lluny de mi que ni em reconeixia,
i per fer-me tornar, tan nu, a veure
la pal·lidíssima pell del teu rostre.

Alba a dues veus

I

¿Saps, amiga, que quan es fa de nit
i no és ton cos qui, en dolç ritual,
s'empara dels meus ulls, sinó la sal
que el teu bes i el mar deixaren al llit,

i palp, damnat, la roba destrenada,
com empès des del nord em sé pel vent
i sobre la cendra encara roent
em desfaig en records i plor ta besada?

De tu em separa el mar, però la flama
que em deixares en anar-te'n atia,
amiga, el jaç encara i proclama,

les nits que te'n vas o no hi ets, la via
que ha de portar finalment qui ama
al teu costat de nou: al nostre dia.

II

Desperta, amic, que s'ha fet nit, l'alba
i no és el sol avui qui, puntual
s'ensenyoreix dels ulls i es fa final
dels jocs que s'han cercat des de la salva

primera de besos i palps, del foc
trenat amb gaudi i sense damnatge
que, com el vent terral quan és a platja,
es desfà en olors i plora el soc.

Us separa el mar i us uneix la flama,
i ara, amic, que s'ha fet nit, i ella
ha d'anar-se'n, resta en calma i proclama

la fusta amarga, del desig la rella,
i una lluna que, si no hi és la dama,
per guiar-te al seu cos serà l'esquella.

